

Andrej Fursov: Skaza majstrov sveta. Ako Rusko nezopakuje sebazničujúcu cestu Západu

- CZ24 News | 1. září 2023

Sociológovia poznamenávajú, mierne povedané, nenáročnú morálku novej vyššej a vyššej strednej triedy. Principiálny postoj predstaviteľov tejto triedy je nasledovný: morálka je čisto osobná záležitosť, t.j. nikto nemôže nikomu vyčítať nemravnosť, vnucovať iným etické normy. Ale s estetikou je situácia iná: bobos („buržoázna bohéma“) aktívne vnucuje svoj vkus ostatným. Estetika NVC (nová vyššia trieda) je však rovnako zlá ako etika a možno ešte horšia.

Novoburžoázia aktívne vnucuje ostatným vrstvám disciplínu, svoj vkus a s nimi spojenú spoločenskú disciplínu. Keďže samotná novoburžoázia je zo sociokultúrneho hľadiska výsledkom syntézy buržoázie a kontrakultúry, protikultúrny „prvotný hriech“ spôsobil existenciu okna zraniteľnosti NVC voči vulgárnej kultúre nižšej triedy. Marx, píše D. Brooks, poznamenal, že buržoázia vulgarizuje akékoľvek ideály, zatiaľ čo bobovia sú schopní idealizovať akúkoľvek vulgárnosť.

V podstate novoburžoázia uskutočňuje úplnú formu vulgarizácie kultúry, keď sa vulgárnosť stáva ideálom; tie. tu máme do činenia nielen s odmietnutím klasického dedičstva buržoázie a aristokracie ako ideálu, nielen s neschopnosťou vytvoriť si vlastný ideál, ale s postuláciou vulgárnosti ako ideálu, ako uvidíme, subkultúry nižších tried.

Takže bohemizácia buržoázie éry finančníctva sa mení na jej lumpenproletarizáciu (v rímskom zmysle slova) v oblasti kultúry. Bobo je spodná strana buržoázie a spodná strana je vždy horšia ako predná, aj keď použijete definície „neo-“, „hyper-“, „super-“ atď. Ako hovorieval F. Engels, mliečne žľazy nevyrastú v kefke, ak je zaznamenaná v triede cicavcov.

Bobos sú, samozrejme, buržoázna vrstva, kontrakultúra pohltená finančným a korporátnym kapitálom: „... po tom, čo si osvojili spôsob myslenia umelcov a aktivistov, začnú bežní zamestnanci skutočne oveľa usilovnejšie pracovať pre prospech spoločnosti. V 60. rokoch väčšina sociológov predpovedala, že so zlepšovaním životnej úrovne budeme stále menej pracovať. Ale keď sa práca stáva prostriedkom sebayjadrenia a spoločenským poslaním, prečo to neskúsiť? [...] Zamestnávateľia si uvedomili, že bobos by boli rozbití na kusy, keby im povedali, že pracujú pre svoj vlastný duchovný a intelektuálny rast.“

Inými slovami, neskorý kapitál (izmus) pohltí kontrakultúry a prinúti svoj hyperindividualizmus pracovať pre seba. Ale absorbovať neznamená stráviť: bohémstvo otravuje kapitál (izmus) zvnútra a zbavuje ho vládnucej triedy kultúrnej hegemonie. To všetko – nehovoriac o tom, že bobos sú najparazitickejšou vrstvou: parazitujú na bohémstve aj na buržoáznosti. Bohemizácia buržoázie a buržoázizácia Čiech je koniec kapitalizmu, navyše koniec nie je ako výbuch, ale ako vzlyk.

Tu nemožno nepripomenúť myšlienku jedného z hrdinov románu J.-K. Grunge „Lontano“, ktorý považoval „buržoázneho, ktorý si osvojil vlastnú antikultúru, pohltí nepriateľa – revolúciu, za absolútne zlo. Raz prirovnal týchto úhladných ľudí ku potkanom, ktoré prežili vďaka jedu určenému na ich zničenie a teraz tvoria rasu imúnnu voči tomuto jedu. Na tento konkrétny jed áno. Ale „protijed“, ktorý prijali, ako sa ukáže nižšie, robí novú vyššiu strednú triedu – „sociálne krysy“ – smrteľne zraniteľné na druhej strane: každý zisk je stratou.

Brooks a ďalší správne poznamenávajú skutočnosť, že novoburžoázia sa snaží prezentovať svoje chútky a vášne (aj tie sexuálne) v módnom intelektuálnom obale. Znamená to, že NVK možno charakterizovať ako vysoko intelektuálnu a vysoko duchovnú skupinu? V žiadnom prípade. Intelektuálna sféra sa stala intelektuálnym trhom. Podobne došlo k marketingu duchovna. Výsledkom je vznik celej vrstvy „tvorcov v oblasti podnikania“, „poluumelcov“, „vedeckých biznismenov“, „manažérov spravodajstva“ atď.

Výsledkom je degradácia ako umenia, nahradeného rôznymi druhmi inštalácií, tak aj intelektuálnej sféry. Intelektuáli z NVC, píše Brooks, sa nepredávajú ani tak mešcom peňazí, ako skôr hlúpemu masovému publiku; miesto kreativity je obsadené hľadaním trhových medzier; miesto vedy, dodám, je hľadanie grantov. Inými slovami, novým informačným poriadkom novoburžoázie je „nenávisť k mysleniu“ (D. Duclos), teda okrem iného prudký pokles intelektuálnej úrovne médií a strata ich tváre a individuality v veľa publikácií.

„Sediace“ na anglických a francúzskych vedeckých a spoločensko-politických informáciách môžem dosvedčiť: ak v rokoch 1975-1995. dôležité a zaujímavé bolo prečítať 50-60 týždenných, mesačných a štvrťročných publikácií, dnes stačí 10-15. Po prvé, väčšina časopisov sa stala podobnými. Po druhé, intelektuálna úroveň väčšiny z nich nielen klesla, ale sa zrútila. Samozrejme, existuje niekoľko skvelých publikácií, ale toto sú ostrovy v mori.

Novoburžoázna kultúra deformuje také oblasti intelektu, ako je veda a vzdelanie. Korporátne kontroly, ako správne poznamenal K. Lash, vedie k posadnutosti vedcov kvantitatívnymi metódami a deteorizácii vedy o spoločnosti, v skutočnosti až k jej zničeniu. O „bolonskom systéme“, ktorý zabíja skutočné školstvo – tento výplod novoburžoázných úradníkov z vedy – mlčím, všetko už bolo povedané.

V USA ducha neoburžoáznej bobo elity najlepšie stelesňovala Clintonova administratíva a samotní Clintonovci. Obaja sú typickými baby boomers s typickou biografiou tejto generácie: v 60. rokoch – účasť v protivojnovom hnutí, mäkké drogy, promiskuita s jedincami oboch pohlaví; v 80. rokoch – politická kariéra, obchody s futures. Bobo, samozrejme, volí demokratov. „Politika“ NVC je však v skutočnosti depolitizácia.

Kľúčové napätie dnes nie je medzi (slobodnými) šesťdesiatymi a (konzervatívnymi) osemdesiatymi rokmi, ale medzi tými, ktorí kombinovali hodnoty oboch období, a tými, ktorí to odmietali. Ako sme už videli, produktom kombinácie je NVC; teda nemalo by ísť ani tak o politické (v lepšom prípade ide o formu), ale o spoločenskú konfrontáciu.

„Počas 80. a 90. rokov bola západná sociálno-ekonomická agenda pre domácu aj zahraničnú spotrebu striktnie pravicová. Privatizácia všetkého, znižovanie sociálnych výdavkov, opustenie akejkoľvek stopy socializmu, obetovanie sa božstvám finančných trhov – to je to, čo obhajoval západný intelektuálny mainstream od konca 70. rokov do začiatku alebo do polovice 21. storočia.

Koncom roku 2000 sa v Spojených štátoch začalo rýchle ľavicové hnutie. Hlboké zlyhania „voľného trhu“, ktoré sa objavili počas „veľkej recesie“ v rokoch 2007-9, podkopali vieru v kapitalizmus vo všeobecnosti. „Tvrdá reakcia na zločin“ už voličov neoslovila, čiastočne preto, že bežná pouličná kriminalita za posledných 10-15 rokov podstatne klesla. Začalo sa „zmäkčovanie morálky“ vo všetkých smeroch, nie bez sprievodného „skvapalnenia mozgu“. Ako to už býva, sprevádzalo to šírenie, ba až glorifikovanie kedysi okrajových názorov.

Existuje mnoho náznakov, že to, čo sa teraz deje v USA a na Západe ako celku, nie je len ďalším posunom vo vedomí a morálnych predstavách, ktorý zašiel príliš ďaleko a po ktorom bude nasledovať odraz iným smerom. Možno je to skutočná, nezvratná degradácia, ktorá sa v prezretých civilizáciách

stala viac ako raz." neznaika-nalune.livejournal.com

Stručne povedané: najpravdepodobnejším vektorom rozvoja novoburžoázie je sociálna degradácia, ako je to vždy v prípade uzavretých skupín, kapitulácia pred chodom života, v konečnom dôsledku pred nižšími triedami, vo vzťahu ku ktorým NVC prestáva byť tvorivou menšinou, nielen stratiť kultúrnu hegemoniu, ale osvojiť si a napodobniť subkultúru nižších tried. Ďalším logickým krokom po bohemizácii buržoázie je jej barbarizácia/bydloizácia. Tu môžeme povedať, že na úpadku kapitalizmu, v hodine jeho smrti, sa spodina systému, ktorá nevzbudzuje sympatie rovnako ako vrchná (hra bola rovnocenná – hrali dvaja...) pomstila NVC. . Pravda, táto pomsta je podobná poslednej plavbe, šílenému behu „opitej lode“ Arthura Rimbauda – „medzi zvratkami, žĺcou a filmami vína“.

Ako poznamenáva C. Murray, v roku 2001 zažil ťažký šok, keď si uvedomil, že NVK a „vyššia stredná trieda“ čoraz viac akceptujú, a vlastne už akceptovali, ako model správania módu pre oblečenie a verbálny prejav emócie, čo je charakteristické pre americkú spodnú vrstvu a spodinu, najmä ich čierny segment. Dodám, že v tomto smere multikulturalizmus, ale aj politická korektnosť, zdôrazňovanie práv sexuálnych menšín a pod., rieši nielen triedne problémy elity, ale je aj výrazom a zásterkou pre vulgarizáciu kultúry tzv. vyšších vrstiev, ich strata vlastnej kultúrnej hegemonie (porov. šírenie východných protirímskych kultov na konci Ríma).

Hollywood k týmto procesom aktívne prispieva. Rap (subkultúra čiernych kriminálnych spodkov), vulgárne speváčky ako Beyoncé a Rihanna atď., prenikanie obscénneho jazyka na stránky očarujúcich aj takzvaných intelektuálnych časopisov, móda „vzhľadu prostitútky“ medzi dievčatami z bohatých predmestí a ešte oveľa viac – to všetko svedčí o vážnej kríze tejto menšiny, ktorá by podľa svojho postavenia mala udávať tón v oblasti kultúry.

Lepšie pochopenie tohto fenoménu umožňuje poznať históriu a diela takých odlišných mysliteľov ako A. Toynbee a A. Gramsci.

Toynbee má koncept „schizmy duše“. Ide o situáciu, keď cnosť, štýl a účel opúšťajú život tvorivej menšiny a dochádza k vulgarizácii jazyka, spôsobov, správania, kultúry. Klasickým príkladom je neskorý Rím, v ktorom pánska móda začala napodobňovať hrubosť barbarov a matróny začali napodobňovať správanie žien z nižších vrstiev, vrátane prostitútok z lacných lupanarií. Rozkol duše mení tvorivú menšinu jednoducho na dominantnú, bez obsahu, jadra, a teda odsúdenú na spoločenskú smrť.

Jedným z ústredných pojmov A. Gramsciho je kultúrna hegemonia. Hovoríme o dominancii vládnucej triedy (pre Gramsciho – buržoázie) vo sfére hodnôt, ideí, kultúry. Masová kultúra, čo Zb. Brzezinski nazývaný „tittytainment“, zmiešaný s obnaženým konzumom, t.j. spotreba a využívaná elitou USA na podmanenie si vedomia a podvedomia národov iných krajín, ako aj vlastného obyvateľstva, sa k nej vrátila ako bumerang. „Vezmeme si vaše deti,“ povedal Gramsci buržoázii. Tým „my“ myslel komunistov ako nositeľov vysokej kultúry a morálky. Komunisti zlyhali. Ukázalo sa to na dne – biela a čierna slza.

„Američania boli vždy individualistickí. Kovbojský štýl, chlieb a soľ a ty stojíš vedľa mňa. Ale za posledné štvrtstoročie prešiel tento individualizmus transformáciou zo sebestva na sebastrednosť, z toho, čo potrebujem čo sa mi páči, od materialistickej realistickej pragmatickej sebalásky v štýle Ayn Rand až po idealistické šílené nepraktické sústredenie sa na svoj pupok s fialovými vlasmi.

Tam, kde sa deti predtým učili usilovať sa o vlastný zisk, teraz sa deti učia usilovať sa o svoje emócie.” urease.livejournal.com

Napodobňovanie kultúrnych a psychologických foriem nižších vrstiev predstaviteľmi veľkej časti NVC

znamená nielen zničenie kódexov dôstojného správania, ale predovšetkým úpadok kultúrneho a psychologického sebavedomia týchto vodcov. . A čo očakávať, ak sú nové vrcholy odrezané od koreňov, žijú v uzavretom svete bez obsahu – uzavreté systémy, opakujem, spravidla degradujú a rozkladajú. Stačí sa pozrieť na politických lídrov Západu za posledných 20-25 rokov. V prvom rade sú v porovnaní so svojimi predchodcami bez tváre. Dá sa o nich hovoriť tak slovami K. Chapka o mlokoch („Prichádzajú ako tisíc masiek bez tváre“), ako aj slovami M. Bulgakova o hadoch v „Osudných vajciach“.

Navyše ide o tú istú „prázdnu elitu“, o ktorej písal Ch.Murray – vulgárnu elitu, ktorá stratila kultúrne a psychologické sebavedomie a požíčiava si formy od ponižujúcich nižších vrstiev. Výsledkom môže byť jeden – rastúca sociálna impotencia nových topov a nových spodkov. Medzi nimi je vtesnaná stará „stredná trieda“ odsúdená na zánik, ktorá volila Trumpa a považovala ho za svoju spásu.

Niet divu, že pravicové myšlienky, myšlienky bielej sebasegregácie na severozápadnom Pacifiku v takých štátoch ako Washington, Oregon, Idaho, si získavajú čoraz väčšiu popularitu medzi bielou „strednou triedou“ Ameriky. Oficiálne úrady ich stigmatizujú ako nacistov, ale to problém nerieši, ale skôr pôsobí na dozrievanie hrozna hnevu na oboch stranách triedy a rasových barikád. Zdá sa, že financionalizovaný kapitalizmus privádza Systém do cieľa cesty, na konci ktorej, ako spieval Vysockij, je „blok so sekerami“.

Financionalizácia určite slúži ako prostriedok na disciplinovanie robotníckej triedy kapitalistami. Porážky, ktoré utrpela robotnícka trieda na Západe a predovšetkým v USA a Spojenom kráľovstve v 80. rokoch, úzko súvisia s oživením/zvýšením ziskovosti podnikov; spotreba ťažko pracujúcich sa stala závislou na úveroch, čo ešte viac zvýšilo ich závislosť od korporácií.

To všetko ničí mnohé mýty o kapitalizme, napríklad mýtus o americkom sne. Niet divu, že jedným zo sloganov hnutia Occupy Wall Street bolo: „Nazývajú to americký sen (sen), pretože musíte spať (sen), aby ste v to verili (hra so slovami: snívať – snívať a spať). Inými slovami, aby ste sa dostali z Matrixu, musíte sa prebudiť a vziať si správnu pilulku.

Ďalším mýtom je možnosť spojenectva medzi pracovníkmi jadra kapitálového systému a buržoáziou semiperiférie a periférie, t.j. väčšinou zaostalých krajín. V skutočnosti v semiperiférii a periférii s ich prebujnenými klanovo-oligarchickými režimami neexistuje žiadna národná (národne orientovaná) buržoázia, s ktorou by sa robotnícka trieda mohla solidarizovať. Poloperiférna a periférna (kvázi) buržoázia so všetkými jej vonkajšími rozpormi s pánmi jadra je triedne oveľa bližšie k nim, a nie k ťažko pracujúcim – Západu a svojim vlastným. To, mimochodom, ničí ďalší mýtus – o možnosti národného kapitalizmu začínajúceho v 70. a 80. rokoch – prešli. Dnes je otázka nasledovná: buď globálny kapitalizmus, alebo globálny antikapitalizmus.

Marx raz poznamenal: čím viac kapitalizmus nadobúda globálny (dnes globálny) charakter, tým častejšie a akútnejšie sú krízy kapitalizmu. Globalizácia sa stáva permanentnou krízou, ktorú novoburžoázia vrhá na nižšie poschodia čoraz demokratizovanejšej spoločnosti, ako aj na vládnuce vrstvy periférie a semiperiférie – „veľké ryby požierajú malé“; prvými obeťami krízy kapitalizmu budú „slabé články“, ale je to aj ich šanca vyskočiť z pasce kapitalizmu.

Nedá sa len súhlasiť s tými výskumníkmi, ktorí zaznamenávajú: v povojnových desaťročiach sa politika v Spojených štátoch stala formálne demokratickejšou, ale politický vplyv podnikania od 70. rokov 20. storočia natolko vzrástol, že akákoľvek významná demokracia bola zastavená. Deregulácia, sloboda finančného sektora, globalizácia voľného obchodu, rozvoj súkromných domácností, využívanie federálnych peňazí na podporu impéria, pričom sa zhoršovala fyzická a sociálna infraštruktúra – tieto politiky podporovali obe strany už štvrtinu storočia.

Všetky reakcie Ameriky na ekonomickú krízu v roku 2008, o ktorých sa uvažovalo, uprednostňovali zachovanie existujúcich hierarchií bohatstva a moci. Obama to jasne naznačil Masters of the World Game, ktorí ho umiestnili do Bieleho domu, vymenovaním Timothyho Gainera za ministra financií a Larryho Summersa za hlavného ekonomického poradcu, horlivých zástancov deregulácie, ktorá bola zdrojom mnohých problémov 2000, vrátane krízy v roku 2008. Amerika je v úpadku a bude to pokračovať, pričom obohatí to isté 1 %. Bohatí svoj „majetok“ nikdy dobrovoľne nevydajú.

Tí, ktorí fixujú, majú pravdu: dnes sa svetová ekonomika rozšírila na okraj peňažnej bubliny, ktorá sa vytvorila za posledných 40 rokov. Ďalšia „záchranná“ fáza tlače peňazí môže byť poslednou, keďže všetky veľké „starnúce spotrebiteľské ekonomiky“ – USA, EÚ, Japonsko – zlyhávajú. Ekonomický rast sa v podstate zastavil, je evidentná politická a sociokultúrna paralýza. 1% stále vyhráva, ale jeho čas sa kráti – príde chvíľa, pokryje aj to. Keďže Spojené štáty, americké impérium ako garant reprodukcie globálneho kapitalizmu, sú v centre finančnej bubliny pripravené na prasknutie, výbuch bubliny roztrhne toto impérium a možno aj naopak: udalosti v Spojené štáty americké sa stanú rozbuškou výbuchu bubliny.

Buržoázia sa môže pokúsiť vyriešiť problém pomocou rozsiahlej (novej svetovej?) vojny, ako to bolo v rokoch 1938-1939, ale pri súčasnom zoradení vojenských a politických síl vo svete ide v podstate o samovraždu. Financializácia, ktorá sa na 50 rokov (teda na jednu či dve generácie) stala spásou kapitalizmu, ho zahnila do slepej uličky, za ktorou je priepasť. V tomto smere je novoburžoázia terminátorom kapitalizmu, jeho – a sama – katom. Musíme sa len pokúsiť nespadať pod Sekeru dejín spolu s ňou a čo najlepšie využiť nevyhnutné sociálne otrasy v jadre kapitálového systému, v ktorom sú trieda, rasa a náboženstvo prepletené do jedinej spleti.

Na záver by som rád poznamenal, že nedostatok kultúry nových vrcholov a nových spodkov je jedným z faktorov veľmi pravdepodobného víťazstva druhých nad prvými. Tu však nejde o víťazstvo pracujúceho ľudu a budovanie socializmu, ako sa to stalo v Rusku po októbrovej revolúcii, ale o niečo iné – o to, ako ďalší barbari opäť zmietnu znútra ďalší prehnutý a rozrušený Rím. Oplatí sa to ľutovať? Sotva. Nemôžete zachrániť niekoho, kto má vôľu zomrieť.

“Ďalšia možnosť konca dejín – nie celý ten čas, ale len dejiny Západu, zvláštny kultúrny svet a zvláštny typ človeka. Západný človek sa od istého momentu (momentu, z ktorého sa vyvinula moderna) naučil hodnotiť hodnotu konkrétneho cieľa, prospechu, naucil sa planovať a vypocítat dosledky – čo bolo zaujímavé. Ale teraz sa mu niečo stalo. Stráca schopnosť uvazovať o zisku, spocivajúc na hodnote rovnosti, ktorá ak sa dodržiava vždy a vo všetkom neprinesie tomuto človeku žiaden úžitok. prirovnávanie cudzej divokosti s vlastnou civilizáciou, patológiu s normou, chorobu so zdravím, ak je to rentabilné, ale vyrovnávať ich a vynakladať zodpovedajúce náklady v mene hodnoty rovnosti je degradácia. Pre Západ, samozrejme, degradácia av tomto zmysle – samostatný koniec dejín.” propatriamori.livejournal.com

Musíme sa postarať o niečo iné – o to, aby nás nezmietli spolu s týmto „Rímom“, neutopili sa s ním vo Víre dejín a nestali sa obeťou neobarbarov, ktorých objektívnym spojencom je bez ohľadu na to, či ich vlastná slobodná vôľa, proti nej, sebecký záujem alebo bezmyšlienkovosť, kvôli krátkym gesheft myšlienkam – novoburžoázia pôsobí po celom svete, vrátane Ruskej federácie. Financializmus, multikulturalizmus, politická korektnosť, sexmenizmus – to sú jazdci kapitalistickej apokalypsy. Presnejšie, jazdec je len jeden – novoburžoázia, a to všetko sú jej masky, pod ktorými je podobne ako Tolkienov Nazgul prázdno.

Andrej Fursov. Jazdci globálnej apokalypsy. Ako vznikla najskorumpovanejšia a najľúpežnejšia elita v histórii:

AUTOR: Andrej Fursov

[ZDROJ](#)

Překlad: J.G. SPRÁVY DO MOZAIKY